

Larruazala eta emankortasunaren hizkuntza

Javier González de Durana

Larruazala gorputzen kanpoko muga da. Bere atzean gizabanako berezia aurkitzen da, bere errealitate fisikoa organismo bizi gisa eta nola jardun agintzen dion adimen gisa. Beraz, larruazalak materia eta izpiritua hartzen ditu bere baitan; garrantzi handiagoa duen konplexu aktibo baten gainazaleko estalkia da, ordea, ezkutuan egotean, enigmatiko, nahasi eta, neurri batean, barneraezin agertzen zaigu. Bestea, gure alboan bizi den ezezagun hori, beti dago larruazalen baten atzean eta, bere burutzape-nak alde batera utzita, gainazal hori da, hain zuzen, bere benetako existentziatik ikusten dugun guztia. Zuzentzen duen adimena enigma bat izan daiteke guretzat urteak eta urteak elkarrekin bizi ondoren, baina beti ber-ezagutzen dugu bere izenean agertzen zaigun larruazala, nahiz eta ez gutxitan bere ekintzak kontraesanean jartzen dituen itxurarekin. Larruazalaren mintz horrek ezkutuko izaki bat gordetzen du, baita babestu ere. Larruazala muga anbiguo bat da, horma bat bezain irmoa eta sendoa ordea, non keinuen hizkuntzaz hitz egiten den, nahiz eta bere ulergarritasun eta zentzuari inoiz ere ez zaion ziur harrera egiten.

Horregatik, bestearen larruazala zeharkatzea eta bere gorputzean barneratzea jabetza sexualaren berariatzeko ekintza da, baina baita, sinbolikoki eta hedaturaz, bizi-eremokoa ere. Gizaki baten larruazala zeharkatzeak, odolak ihes egingo duen zulo bat irekiz, gizaki horrek indarra galtzea eragin dezake aurrena eta bere bizitza galtzea hurrena. Aitzitik, bestearen gorputza irekitzeak jariakin seminala sartzeko emankor bihurtu eta bizitza sorraraz dezake. Odola eta semena gorputzak sortutako lokidoak dira eta, larruazalarekiko darien moduaren arabera, bizitza sor edo ken dezakete.

Mabi Revueltaren lanak oso modu sotilean daude larruazalari lotuta. Hasteko, begien bistakoa da batzuk lumez (ostrukarenak) eta artilez (mohaira) eraikita daudela, eta beste batzuetan pergami-no-paper moduko bat erabiltzen duela bere gainean kiribilditako harizpi luze-luzeak irmo marrazteko, zati batean ilez estalitako giza larruazalaren itxura emanez. Hala eta gustiz ere, bigarren irakurketa sakonago batean, Revueltaren lanek agerian uzten dituzte sakrifizioaren eta emankortasunaren inguruko ideiekiko lotura estuak, eta hauek, aldi berean, larruazalaren funtzioari eta bere erabilerei estu lotuta agertuz.

Oparotasunaren eta emankortasunaren erritoetan, euriak lurra intseminatzea lortu nahi da, zeru-maskulinoa lur-femeninoarekin mistikoki ezkontzea, alegia. Emankortasuna sustatzen duen lotura hori ezartzeko deia danborren hizkuntzaz egiten da, eta danbor horiek larruazal teinkatuak dira. Larruazala aldean arteko bitartekaria da, bien hizkuntza erabiltzen duen tresna, zerua eta lurra lotzen dituena. Kanpaien aurretik, gizakiaren eta naturaz gaindiko indarren arteko komunikazioa danbor sakratuen gainean zabaldutako larruen bidez lortzen zen, tribuen hizkuntzaren erritmoaz airean trumoi antzo entzunez. Emankortasunari dei egitean, aldi berean, sakrifizio bat egin ohi zen, normalean burua moztea, larrutzea edo buru-azala kentzea. Abereak hiltzean (idiak), burua eta larruazala izan ohi ziren xedea. Gizakien kasuan, zirkuntzisiok mutila (emankorra ez dena) gizon (emankorra) bihurtzeko larrutze-ekintza gisa dirau. Larruazalaren eskaintzak sendatzeko balio du, hau da, heriotzetik ihes egite-

ko. “Larruz aldatzea” edo “larrua kentzea”, erritmo nahasien arabela, berreskuratzeko. Urtero sugeak larrua aldatzen du eta horri eskerrak ziurtzat jotzen dugu animalia hori hilezkorra dela, gizakiak gogo biziz lortu nahi duen eta beste izaki bizidun batzuek dutela suposatzen duen eginezko helburua.

Lumez landutako larru beltz handi bat formarik gabeko fluido baten antzera zabaltzen da entzetatik eta zurrunbilo baten antzera amiltzen da bainuontzi baten forman txertatutako zulo batean barrera, giza gorputzen epidermisa garbitzeko erabiltzen den lekua izanik. Hobiaren ziurtasunik ezak, lohiaren trinkotasunak, mugen aurrerapen malkarrak, eskulekuen metalezko kontrapuntuak... giza zuku eta plasma ezkutuen hizkuntza ilunaz hitz egiten dute. Hustubideetatik ihes egiten dute gure fluxu ilunenek eta larrua garbitzea funtsezko muda berekin ekarriko duen aldaketa dermikoaren antzeko zerbait izatea lortu nahi dugu eta, hala, bestelako batzuk izateko aukera izatea, ez garen horren itxura hartzeko, baina -gogo bizi iluna- izatea lortu nahi genukeena izateko. Medusaren adatsak, izan ere, narrasti-mordo bat ziren, eta kiribil bakoitza, suge bat, beraz, bere larruazala berritzen duen animalia. Harri eta zurutzen gaituen bere begirada gure begirada erakartzen duen eta sakontasunerantz zuzentzen duen zulo higienikoaren antzekoa da.

Esnea funtsezko elikagaia da. Semena esne emankorra da eta barrabilak, dagozkion organo ugaltzaileak, zezenei mozten zaien zatia, antzutasunaren truke beren larruazala sakrifizioko eskaintza bihur dadin. Airean flotatzen bi esne-tanta dauka, gizonzkoen organo larruazala besterik ez dira; baina, hala eta gustiz ere, zeru-lur emankortasunaren hizkuntzaz hitz egiten duten danborren baliokide dira. Ernalketarik gabeko ugalketa gerta al daiteke? Eba iritsi aurretik Adan hermafrodita al zen? Lilith bueltatu da. Frankenstein klonatzaile batek bidea eskatzen du berriro ere. Zein forma hartuta irau dezakegu bizirik? Gorria eta beltza, odola eta larruazala, maskulinoa eta femeninoa. Larruazal horrek oparotasuna eta lureko ondasunak lortzen ditu, zirkuntzizioaren erritoan bezala, zerbait edo norbait bere larruazaletik ateratzea funtsezko sakrifizioa eskaintzea baita.